

- **The sand desert**

Indian musik, blev min sista puls,
mitt enda sällskap, där bland alla tankar,
när jag kröp mellan taggtråd i ett ensamt utdött land
grät min själ
bland osynligt blod och vässade knivblad.

Som en ful jag vet inte vad,
utan luft, utan hopp,
låg jag livlös med tårar mot hela min kropp,
intill den spelande indianmusiken fick jag egentligen panik,
jag försökte bara överleva,

men själen min hade redan gett sig av, i förväg sakta, sakta,
hade den börjat att krypa från ett dött uttorkat land,
det så kallade skalet, mitt fysiska jag levde länge ensamt kvar,
det skakade och grät i ensamhet.
det var så tomt,
ofta kallt.

Jag vet inte varför jag försökte skoja till allting,
i desperata vågor av dåraktig ensamhet antog jag att inte någon skulle bry sig speciellt mycket om hur jag
mådde iallafall.

Ensam,
som en ful hög,
utan luft, utan hopp,
intill spelande indianmusik,
hittades mitt skal,
min döda kropp,
jag försökte överleva,
andetagen var värdelösa,
blodet pulserade på sparlåga,
jag bara väntade, att döden skulle knacka på,
jag hade så många gånger bett honom att besöka mig,
men också han,
lyste länge med hans frånvaro,

jag var inte riktigt färdigpackad, en ständig tidsoptimist,
men han dök upp ändå till sist.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ewelina Mann med Poeter.se id #34337 innehar upphovsrätten